

Arrest

nr. 78 314 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 januari 2012 en op 11 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt samen met haar twee minderjarige kinderen op 9 oktober 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 12 augustus 2009 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in. Hij komt zijn echtgenote, verzoekster, en hun kinderen vervoegen.

Op 30 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 december 2010 dienen verzoekers samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij dienen hierop verschillende aanvullingen in, onder meer een aanvulling van 2 september 2011 waarin hun raadvrouw meedeelt dat het koppel uit elkaar is maar dat de aanvragen worden verdergezet. Op 8 november 2011 vraagt verzoekster via e-mail dat de aanvragen afzonderlijk worden behandeld.

Op 22 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 maart 2011 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 december 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 8 december 2011 geeft de arts-attaché eveneens een advies inzake de gezondheidstoestand van verzoekster.

Op 29 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing dat de aanvraag ongegrond is in hoofde van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2010 werd ingediend door:

B., M. (R.R.: 071092646320) geboren te N. op (...)

+kinderen

B., K. geboren te N. op 12.01.2002

B., D. geboren te N. op 08.11.2003

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem van B., M. kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 08.12.2011 (zie gesloten omslag) blijkt het volgende: "Samenvattend kunnen we zeggen dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van 9ter te bevestigen. De afwezigheid van recente medische informatie laat niet toe de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van de betrokkene. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten "worden aangevoerd (m.n.: dat een terugkeer naar Ingoesjetië verzoekers dreigt bloot te stellen aan mensenrechtenschendingen, werkbereidheid en integratie van betrokkene) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2009 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

Op 29 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing dat de aanvraag ongegrond is in hoofde van verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2010 werd ingediend door:

D., M. (R.R.: 074012146875) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te O. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 08.12.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn/haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Rusland (Federatie van). Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Federatie van). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van verplichte ziektekostenverzekering (OMS) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastingsinkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling) en hospitalisatie. Elk burger heeft, ongeacht zijn woonplaats, recht tot toegang tot deze ziekteverzekering. Bovendien hebben bepaalde groepen Russische burgers, naargelang de aard van de ziekte, recht op gratis medicatie, gefinancierd door budgetten uit de federale en regionale begrotingen.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-attaché niet vermeld dat betrokkene, ondanks haar ziekte, arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele kosten verbonden aan haar medische behandeling.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en de integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

De toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : dat een terugkeer naar Ingoesjetië dreigt verzoeker bloot te stellen aan mensenrechtenschendingen, werkbereidheid en integratie van betrokkene) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)"

Op 17 januari 2012 worden ten opzichte van beide verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 januari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET);
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij, hoewel de verzoekende partijen samen een aanvraag tot regularisatie op grond van medische redenen hebben ingediend, twee beslissingen heeft genomen, zich steunend op verschillende motieven.

Het is niet omdat de verzoekende partijen op heden feitelijk gescheiden leven, dat de noodzaak zich voor doet dat de aanvraag van beide verzoekende partijen uit elkaar dienen getrokken worden.

Het is immers niet opportuun om de aanvraag te splitsen. De verzoekende partijen hebben twee minderjarige kinderen van tien en acht jaar oud. In het belang van de kinderen, dient een eenheid van beslissing nagestreefd te worden, aangezien een verschillende beslissing de rechten van het kind in gedrang brengen: de kinderen mogen van geen één van hun ouders gescheiden worden.

De verzoekende partijen hebben immers in een schrijven dd. 2 september 2011 aan de verwerende partij laten weten dat ze de aanvraag, zoals deze werd ingediend, i.e. gezamenlijk, wensen verder te zetten (stuk 17).

Omwille van die reden wordt dit hoger beroep voor beide verzoekende partijen samen ingesteld.

4.1.

De verwerende partij erkent dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt (stukken 1 en 4).

De verwerende partij stelt echter verkeerdelijk dat de behandeling en de opvolging beschikbaar én toegankelijk zou zijn voor de eerste verzoekende partij in de Russische Federatie.

4.2.

In de bestreden beslissing ten aanzien van en het verslag van de arts-attaché betreffende de eerste verzoekende partij wordt verwezen naar informatie waaruit zou moeten afgeleid worden dat de eerste verzoekende partij een behandeling en opvolging zou kunnen krijgen in haar land van afkomst.

De informatie naar dewelke verwezen wordt, werd opgevraagd bij de verwerende partij. Uit wat hierna volgt blijkt dat de gegeven informatie door de verwerende partij niet opweegt tegen de vele informatiebronnen die de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate gezondheidszorgen in de Russische Federatie, Ingoesjetie, hekelen.

(...)

Bovendien is het zo dat de situatie op vlak van gezondheidszorgen in de Noordelijke Kaukasus dient beoordeeld te worden en niet zozeer het niveau van de gezondheidszorgen in andere delen van de gehele Russische Federatie, zoals in de grote steden Moskou of Sint-Petersburg. De Russische Federatie strekt zich immers uit over 17.098.242 km², 560 keer groter dan België of 4 keer groter dan de Europese Unie. Dat er aldus grote verschillen zijn op vlak van gezondheidszorg, hoeft dan ook niet te verbazen.

4.3.

De ingeroepen informatie door de verwerende partij afkomstig van de websites <http://www.medfirm.ru> (stuk 6), <http://www.struma.ru> (stuk 7), <http://www.hormones.ru> (stuk 8), <http://www.endoc.ru> (stuk 9) <http://www.psychiatr.ru/ob-obsestve> (stuk 10) en <http://www.regmed.ru/SearchResults.asp> (stuk 11) is in de Russische taal.

Er werd door de verwerende partij geen vertaling overgemaakt van deze informatiebronnen. Deze informatie kan dan ook niet in overweging genomen worden, gelet op het feit dat er niet voldaan wordt aan de taalvereiste (in verblijfsprocedures worden documenten in liet Nederlands, Frans, Duits en Engels aanvaard).

Naast het gegeven dat de bekomen informatie van voornoemde websites niet voldoet aan de taalvereisten, lijkt de inhoud hiervan, zoals gesteld in het verslag van de arts-attaché, irrelevant. Dat er een vereniging bestaat van psychiaters (stuk 10) en dat er ziekenhuizen zijn in Rusland (stukken 6 tot en met 9) is onvoldoende om te kunnen besluiten dat de specifieke behandeling die de eerste verzoekende partij nodig heeft beschikbaar is én toegankelijk is. Evenmin geeft een verwijzing naar een Russische website waarop de medicijnen die de eerste verzoekende partij dient te nemen vermeld zijn, een afdoende garantie op de reële beschikbaarheid van deze producten, noch over de toegankelijkheid.

4.4.

Voor wat betreft de informatie afkomstig van de websites http://www.scardio.ru/home/_eng_/default.asp (stuk 12) en http://www.europsych.org/site.asp?sektion=regional_eap&kontinent_id=1&land_id=1164 (stuk 13) dient dezelfde opmerking als hierboven gemaakt te worden: dat er in Rusland een vereniging bestaat van cardiologen en van psychotherapeuten, duidt geenszins dat de nodige zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn voor de eerste verzoekende partij,

4.5.

De informatie aangaande de vermeende, toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst die verstrekt wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, bevat voornamelijk tegenstrijdige informatie, waaruit blijkt dat er een weliswaar een mooi theoretisch kader is of goede voornemens zijn op het vlak van gezondheidszorg, doch dat dit tot op heden niet in de praktijk werd omgezet, noch praktisch haalbaar is.

"Nevertheless, the situation with the health care in Russia is quite difficult: It is insufficiently financed from the state budget - at the half of the amount required, according to the Minister of Health and Social Development.

About 80% of state medical institutions are financed from the regional and/or municipal budgets which do not have enough financial resources for it and cannot secure a high-level medical care. Medical equipment is usually obsolete; basic medical institutions are understaffed, as only 60% of the required staff is employed. As a result, the quality of free of charge medical service decreases. " (stuk 14)

Gelet op deze dramatische overheidstekorten op het vlak van budgettering van de gezondheidszorg, kan tevens met quasi zekerheid gesteld worden dat de mooie principes louter theorie is, dat niet haalbaar is in de praktijk.

4.6.

De verwerende partij argumenteert nog dat de eerste verzoekende partij zich tot de arbeidsmarkt kan richten teneinde de medische kosten te kunnen dragen.

Bij deze stelling dienen twee bedenkingen worden gemaakt.

Ten eerste lijkt de verwerende partij impliciet aan te geven dat de nodige medische zorgen aan de eerste verzoekende partij niet gratis zullen verstrekt worden (hetgeen bovendien ook strookt met de bevindingen aangaande immense tekorten in de budgettering, zie supra), maar volgens de verwerende partij zou dit kunnen opgevangen worden door te werken in Ingoesjetië.

Ten tweede mag minstens verwacht worden van de verwerende partij dat, als gerefereerd wordt naar de arbeidsmarkt in Ingoesjetië, de toegang tot de arbeidsmarkt onderzocht wordt.

In het document van de International Organization for Migration die door de verwerende partij aan liet administratief werd toegevoegd lezen we het volgende:

"The unemployment rate in the Northern Caucasus region is the highest in Russia. Total numbers of the unemployed in the region as of May 1, 2010 is 766.6 thousand people, or 18% of the economically active population. The highest unemployment rate is registered in Ingushetia — 53%, Chechnya — 42% and Dagestan — 17,2% (the average unemployment rate in Russia is 8.2%) " (stuk 14)

De eerste verzoekende partij is afkomstig uit Ingoesjetië, indien de eerste verzoekende partij naar haar land van herkomst terug gestuurd wordt, zal zij naar Ingoesjetië trekken. Met een dergelijke hoge werkloosheidsgraad en haar zwakke gezondheid, is het weinig waarschijnlijk dat de eerste verzoekende partij een tewerkstelling zal vinden teneinde een inkomen te verwerven.

De kans dat de eerste verzoekende partij een werkloosheidsuitkering zou ontvangen, is nihil. De eerste verzoekende partij verblijft sedert 3,5 jaar in België. Dat de eerste verzoekende partij bij haar terugkeer onmiddellijk aanspraak zou maken op een dergelijke uitkering, is weinig waarschijnlijk.

4.7.

Theoretische modellen en doelstellingen mogen mooi ogen, doch dient in casu niet de theorie beoordeeld te worden, doch wel de omzetting daarvan in de praktijk.

Voordien heeft uw Raad het volgende beslist:

(...)

(stuk 11, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n° 60 819 van 2 mei 2011 in de zaak RVV 67 154/II)

4.8.

Bovendien kan ook het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vermeld worden.

Dit arrest stelt dat, indien 'reliable sources' getuigen van 'practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention', de nationale autoriteiten zich niet zonder meer kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel ten opzichte van de andere lidstaat. In concreto dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan hoe een andere lidstaat zijn internationale verplichtingen en de EU-richtlijnen in de praktijk brengt en individuele garanties eisen.

Naar analogie kan dit arrest toegepast worden voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de vraag of iemand op een efficiënte manier de noodzakelijke gezondheidszorgen in land van herkomst zal kunnen krijgen.

De informatie die wordt ingeroepen betreffende de gezondheidszorg in de Russische Federatie, en meer bepaald in de deelrepubliek Ingoesjetië, betreffende de zogenaamde beschikbaarheid en toegankelijkheid, zijn tegenstrijdig en onvoldoende, zodat niet geconcludeerd kan worden dat de eerste verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Ingoesjetië, geen reëel risico zou lopen op een schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.9.

De verwerende partij gebruikt gefragmenteerde informatie. De verwerende partij leest en neemt enkel hetgeen in overweging die in zijn voordeel pleit. Een dergelijke werkmethode is onaanvaardbaar in een dossier zoals het voorliggende. Een dergelijke werkmethode schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

De overwegingen in de bestreden beslissing zijn bijgevolg onvoldoende. De verplichting tot materiële motivering is geschonden.

Gelet op het feit dat in het land van herkomst, Ingoesjetië, geen adequate behandeling beschikbaar is, toegankelijk voor eenieder, is er een reëel risico op schending van artikel 3 E.V.R.M., bij een gedwongen terugkeer van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst.

DE BESLISSING TEN AANZIEN VAN DE TWEEDE VERZOEKENDE PARTIJ

4.10.

In de bestreden beslissing van de tweede verzoekende partij wordt vermeld dat 'de afwezigheid van recente medische informatie laat niet toe de noodzaak van een behandeling in te schatten...';

De aanvraag van de verzoekende partijen dateert van 20 december 2010, Bij de aanvraag werden de nodige medische attesten gevoegd.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen heeft een aanvrager van een machtiging tot verblijf omwille van medische redenen, niet de verplichting om de aanvraag op regelmatige basis te updaten.

Daarnaast is het wel de plicht van de ambtenaar-geneesheer om "indien hij het nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen" (artikel 9ter §1» laatste lid van de Vreemdelingenwet).

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat het noodzakelijk was dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen had ingewonnen naar de actuele gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij.

Het is niet omdat er geen update werd gebeurd, dat de medische problemen die aan de aanvraag ter grondslag lagen, niet meer actueel zouden zijn.

De ambtenaar-geneesheer heeft bij zijn beoordeling de mogelijkheid om zelf de aanvrager te onderzoeken of bijkomende inlichtingen in te winnen bij deskundigen. Dokter A., dokter V. en dokter H. n die de medische attesten hebben ingevuld die werden voorgelegd bij de aanvraag, kunnen in casu beschouwd worden als deskundigen.

Vooraleer te besluiten dat de zogenaamde onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen, mag verwacht worden dat bijkomende inlichtingen ingewonnen worden.

De problemen van de tweede verzoekende partij zijn immers tot op heden actueel. Uit het feit dat geen nieuwe medische attesten werden toegevoegd, kan het tegendeel niet afgeleid worden, te meer omdat de wetgever dit niet verplicht stelt aan de aanvrager."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij inzake de opsplitsing van de dossiers van verzoekers dat hun beschouwingen niet ernstig zijn en geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoekers geven niet aan welk wetsartikel of welk beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden door het gegeven dat ten opzichte van beide verzoekers afzonderlijk een beslissing werd genomen.

Ten overvloede merkt de verwerende partij in dit verband nog op dat verzoekers in hun oorspronkelijke aanvraag een gemeenschappelijk adres opgaven en daarna verzoekster een adreswijziging heeft doorgegeven aan het bestuur, de raadsvrouw van verzoekers aan het bestuur heeft meegedeeld dat haar cliënten feitelijk gescheiden waren maar dat de aanvraag wordt verder gezet, verzoekster bij e-mail van 8 november 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat zij wenst dat haar dossier apart wordt behandeld, de gemeente bij e-mail van 14 november 2011 deze vraag van verzoekster herhaalt, en verzoekster op 21 november 2011 naar Mechelen verhuisd is. De verwerende partij meent dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat er geen aparte beslissing kon worden genomen ten aanzien van verzoeker en verzoekster. Evenmin kan worden ingezien welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers' verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekers onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Inzake de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, stelt de verwerende partij dat verzoekers zich beperken tot een citaat uit een Franstalig artikel daterend van 21 april 2009 met update van 12 maart 2013 en een verslag van 2011, maar dat deze stukken eerder algemene informatie

betreffen, verzoekers het door hen geciteerde artikel niet op hun eigen situatie betrekken maar zich beperken tot algemene besluiten, zij niet duidelijk aangeven welk aspect van de motivering van de bestreden beslissing *in concreto* niet kan worden weerhouden en aldus zou worden weerlegd door de stukken waarnaar verzoekers verwijzen, verzoekers niet aantonen dat deze artikelen betrekking hebben op de specifieke gezondheidsproblemen waarmee verzoekster te kampen heeft en op de mogelijkheid van behandeling en beschikbaarheid van medicijnen, en dat een subjectief artikel geen afbreuk kan doen aan de officiële informatie waarop de bestreden beslissing gesteund is. De verwerende partij wijst er tevens op dat verzoekers zich niet op deze stukken hebben gesteund in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in latere aanvullingen. Aan de gemachtigde kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd nopens de concrete inhoud van de stukken waarop verzoekers zich nu pas voor het eerst in hun verzoekschrift beroepen. De verwerende partij wijst erop dat voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing, men zich op het ogenblik dient te plaatsen van het nemen van die beslissing rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekers in hun aanvraag vermelde gegevens.

De verwerende partij meent dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij menen dat de taalvereisten geschonden worden omdat de informatie waarvan gebruik werd gemaakt afkomstig is van websites in de Russische taal. Vooreerst merkt de verwerende partij in dit verband op dat de informatie waarnaar in de beslissing van de gemachtigde verwezen wordt, niet is opgesteld in het Russisch: het rapport van de IOM is opgesteld in het Engels en de website waarnaar wordt verwezen is Nederlandstalig. Vervolgens erkent de verwerende partij dat enkele websites waarnaar de arts-adviseur verwijst in zijn advies van 8 december 2011 en waarvan een uittreksel is toegevoegd aan het administratief dossier, in de Russische taal zijn opgesteld. Dit is ook logisch nu de arts-adviseur de behandelmogelijkheden in het land van herkomst, zijnde Rusland, diende te onderzoeken. In het advies wordt evenwel steeds expliciet uiteengezet welke informatie uit deze websites blijkt en op de print van de website www.regmed.ru heeft de arts-adviseur expliciet de vertaling van het medicijn naast de Russische benaming geschreven. Aldus kan er volgens de verwerende partij geen onduidelijkheid zijn. De verwerende partij wijst erop dat verzoekers de concrete informatie die door de arts-adviseur wordt vermeld in zijn advies aangaande elk van de websites niet betwisten, evenmin als de vertaling van de medicijnen, en dat zij niet aanvoeren dat deze informatie of aanduiding van de medicijnen onjuist zou zijn. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over websites die ogenschijnlijk in de Servische taal zijn opgesteld maar dat, bij het openen van de website, de mogelijkheid bestaat om een taal te kiezen.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekers zelf de Russische taal kennen en de concrete inhoud van de door de arts-adviseur geraadpleegde informatie niet betwisten. Verzoekers pogen zelfs niet voor te houden dat de arts-adviseur de informatie verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd, zodat zij niet aantonen belang te hebben bij deze kritiek.

De loutere bewering van verzoekers dat er geen specifieke behandeling toegankelijk en beschikbaar zou zijn, kan niet volstaan om de ondersteunde besluiten van de arts-adviseur te weerleggen aan de hand van objectieve elementen. De arts-adviseur zet uiteen dat de medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst en hij verwijst daarvoor naar verschillende vindplaatsen. In de bestreden beslissing verstrekt de gemachtigde de nodige toelichting aangaande de toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland met verwijzing naar de geconsulteerde bronnen.

Verzoekers kunnen volgens de verwerende partij evenmin voorhouden dat er tegenstrijdige informatie is. Vooreerst wordt volgens de verwerende partij geen tegenstrijdige informatie verschaft in de bestreden beslissing: verzoekers verwijzen naar het rapport van de IOM waaruit zij een passage citeren, evenwel zonder concrete aanduiding van pagina of paragraaf. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat deze paragraaf geen afbreuk kan doen aan de inhoud van de bestreden beslissingen, met name dat er recht is op gratis gezondheidszorg die bepaalde diensten dekt, en er naargelang de ziekte ook een recht op gratis medicatie kan zijn. Verzoekster is niet arbeidsongeschikt en kan dus zelf instaan voor de eventuele kosten verbonden aan de medische behandeling en de IOM heeft een specifiek REAB-programma waarop verzoekster een beroep kan doen. De relevantie van verzoekers' opmerkingen is volgens de verwerende partij onduidelijk.

De verwerende partij wijst erop dat het EVRM geen gratis en onbeperkte gezondheidszorg voor iedereen ter wereld garandeert. Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht

waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Ook verzoekers' opmerking dat er een grote werkloosheid is in Rusland, kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt niet vermeld dat de nodige medische zorgen sowieso betalend zullen zijn.

De verwerende partij merkt op dat het haar niet duidelijk is hoe het arrest MSS tegen Griekenland van het Europees Hof relevant kan zijn bij de beoordeling van de *in casu* bestreden beslissing. Deze zaak heeft betrekking op een bijlage 26^{quater} die genomen werd ten opzichte van een asielaanvrager die aan Griekenland zou worden overgedragen. De verwijzing naar het vertrouwensbeginsel is niet dienstig.

Ten overvloede wijst de verwerende partij erop dat de Belgische wetgever de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet wenste te verbinden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het EHRM. De verwerende partij geeft vervolgens een overzicht van de rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen en besluit dat de hoge drempel die hierin gehanteerd wordt dan ook bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij merkt bijkomend op dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel bevatten.

Waar verzoekers tot slot voorhouden dat gebruik gemaakt wordt van "gefragmenteerde informatie" laat de verwerende partij gelden dat verzoekers zich beperken tot vage beweringen zonder *in concreto* aan te geven waar de gemachtigde onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld of met welke informatie van verzoekers geen rekening zou zijn gehouden.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Inzake de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker wijst de verwerende partij op vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat van de vreemdeling zelf mag worden verwacht dat hij zorgvuldig optreedt, wat inhoudt dat deze zijn dossier dient te actualiseren indien er zich een wijziging voordoet. Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat de arts-adviseur vrij beslist of hij over afdoende informatie beschikt op grond van de voorgelegde medische verslagen, dan wel of bijkomend medisch onderzoek noodzakelijk is of bijkomende inlichtingen moeten worden ingewonnen.

2.3.1. Verzoekers geven in het middel vooreerst een uiteenzetting waarom zij hun beroep samen hebben ingesteld ondanks hun feitelijke scheiding.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers geven in hun uiteenzetting geen omschrijving van een overtreden rechtsregel op, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden aanvaard om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken

niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen luidde dit artikel als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

2.3.4. Inzake de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, voeren verzoekers aan dat er in deze beslissing verkeerdelijk gezegd wordt dat de behandeling en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in de Russische Federatie. Zij menen dit omdat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt, niet opweegt tegen de vele informatiebronnen die de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate gezondheidszorgen in de Russische Federatie, Ingoesjetïë, hekelen. Verzoekers citeren uit het artikel "*Russie – la population est massivement dépressive*" uit France Soir van 21 april 2009, update 12 maart 2010 en uit een rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie van 5 oktober 2011 "*Russian Federation: Tchétchénie: traitement des PTSD, Chechnya: Query response on the treatment of posttraumatic stress disorder (PTSD)*". Beide documenten worden bij het verzoekschrift gevoegd.

Inzake de beschikbaarheid van de zorgen voor verzoekster wordt in het advies van de arts-adviseur verwezen naar websites waarvan zich afdrucken in het administratief dossier bevinden en waaruit blijkt dat er ziekenhuizen zijn in Rusland in de grote steden en de regio's, dat er een vereniging van cardiologen bestaat, dat er verschillende ziekenhuizen bestaan voor endocrinologische opvolging en behandeling van schildkliertrauma, dat er een vereniging is van psychiaters met meer dan 9000 leden, dat er een vereniging van psychotherapeuten bestaat in Rusland, dat de medicatie waaraan verzoekster nood heeft beschikbaar is. De arts-adviseur besluit dat de medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in Rusland.

Inzake de toegankelijkheid van de zorgen wordt in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster het volgende overwogen:

"Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Federatie van). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van verplichte ziektekostenverzekering (OMS) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastingsinkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling) en hospitalisatie. Elk burger heeft, ongeacht zijn woonplaats, recht tot toegang tot deze ziekteverzekering. Bovendien hebben bepaalde groepen Russische burgers, naargelang de aard van de ziekte, recht op gratis medicatie, gefinancierd door budgetten uit de federale en regionale begrotingen.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-attaché niet vermeldt dat betrokkene, ondanks haar ziekte, arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele kosten verbonden aan haar medische behandeling.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en de integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en

reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

De toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers dit artikel en rapport niet hebben toegevoegd aan hun aanvraag, zodat hierover niet afzonderlijk kon of diende te worden gemotiveerd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. In hun aanvraag verwezen verzoekers wel naar een rapport van Human Rights Watch inzake de situatie in 2009 in de republieken van de noordelijke Kaukasus, namelijk Tjetjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Dit betreft echter de algemene situatie in 2009 aldaar en het geciteerde stuk bevat geen informatie over de toegang tot gezondheidszorgen. Verzoekers hadden bijgevolg noch in de aanvraag, noch in de aanvullingen gewezen op de eventuele problemen die zij zouden ondervinden in hun land van herkomst inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid tot medische zorgen, zodat hierover niet afzonderlijk gemotiveerd diende te worden in de bestreden beslissing. Bijgevolg volstaan de motieven van de bestreden beslissing, met het bijgevoegde advies van de arts-adviseur, inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen. Daarin wordt er tevens op gewezen dat verzoekster niet arbeidsongeschikt is zodat zij kan werken en dat zij de hulp kan inroepen van de IOM.

Wat betreft de door verzoekers bij huidig verzoekschrift voor het eerst voorgelegde documenten wordt het volgende opgemerkt. Uit het artikel van France Soir blijkt niet dat behandeling inzake depressie of psychiatrische niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Er wordt vermeld dat het aantal patiënten in psychiatrische klinieken sedert de jaren '90 bijna verdubbeld is. Tevens wordt hierin vermeld dat de psychiatrie in Rusland lijdt aan een chronisch gebrek aan financiële middelen en dat de psychiatrie een slechte reputatie heeft. In het rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie wordt vermeld dat, om gratis medische zorgen te verkrijgen, de persoon officieel geregistreerd moet zijn in zijn verblijfplaats, waarna die een betalende verplichte ziekteverzekering kan afsluiten. In zijn verblijfplaats kan de verzekerde dan genieten van gratis zorgen en als deze zorgen daar niet beschikbaar zijn, kan een transfer voorzien worden. Patiënten wonend in Tsjetsjenië worden niet getransfereerd. Voor bepaalde zorgen moet er betaald worden en er is sprake van smeergelden. De financiële middelen ter beschikking gesteld door de staat voor de gezondheidszorg volstaan niet. Er bestaat een privé-gezondheidszorg die niet te betalen is voor de gewone Rus. Buiten de steden is er minder mogelijkheid om alle medische zorgen te verkrijgen. In de noordelijke Kaukasus en meer bepaald in Tsjetsjenië, ontbeert de publieke gezondheidssector basismedische uitrusting en geneesmiddelen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat uit het rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie evenmin kan worden afgeleid dat de door verzoekster benodigde medische zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zijn. Mogelijk zijn ze niet gratis en mogelijk moet verzoekster zich verplaatsen om de zorgen te verkrijgen, maar dit brengt niet mee dat ze niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn.

Door de verwijzing naar het artikel van France Soir en naar het rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie, tonen verzoekers wel aan dat de toegang tot medische zorgen mogelijk niet eenvoudig is, maar zij tonen niet aan dat deze voor verzoekster concreet onmogelijk zou zijn. In dit verband dient er tevens op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

2.3.5. Vervolgens voeren verzoekers aan dat de informatie die de verwerende partij haalt uit websites, in de Russische taal is opgesteld en dat geen vertaling werd toegevoegd, zodat deze informatie niet in overweging kan worden genomen omdat niet voldaan wordt aan de taalvereiste. Vervolgens wijzen verzoekers erop dat de inhoud van deze websites irrelevant is: dat er een vereniging van psychiaters bestaat en dat er ziekenhuizen zijn in Rusland, is onvoldoende om te kunnen besluiten tot beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekster.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin afdrukken van websites bevinden die in het Russisch zijn opgesteld. Enkel in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen naar deze websites en wordt telkens vermeld welke informatie uit deze website blijkt. Artikel 9ter van de

vreemdelingenwet schrijft geen taalvereiste voor inzake de informatie die de ambtenaar-geneesheer gebruikt om zijn advies te stofferen. Er zou eventueel een probleem kunnen rijzen wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoetsing kennis zou moeten nemen van de inhoud van deze stukken, maar *in casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers die het Russisch machtig zijn, de inhoud van deze stukken niet betwisten. Integendeel, in het middel wordt aangevoerd dat de inhoud van deze stukken en van de websites irrelevant is omdat ze enkel betrekking hebben op het bestaan van ziekenhuizen in Rusland en van een vereniging van psychiaters. Verzoekers hebben bijgevolg geen belang bij deze kritiek inzake de taal waarin deze informatie is opgesteld.

Waar verzoekers kritiek uiten op deze informatie omdat daaruit niet blijkt dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoekster, dient er vooreerst op te worden gewezen dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat daarin niet wordt ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen maar enkel op de beschikbaarheid. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze inderdaad motieven bevat inzake de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekster en dat deze op andere informatie steunt dan de informatie gebruikt in het advies. Vervolgens tonen verzoekers niet aan dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te oordelen dat medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in Rusland gelet op de aanwezigheid van ziekenhuizen in Rusland, van een vereniging van cardiologen, van ziekenhuizen specifiek voor de opvolging van verzoeksters ene aandoening, van een vereniging van psychiaters, van een vereniging van psychotherapeuten en van de medicatie waaraan verzoekster behoefte heeft.

2.3.6. Verzoekers voeren aan dat de informatie inzake de toegankelijkheid tegenstrijdige informatie bevat: uit de informatie blijkt volgens verzoekers dat er een mooi theoretisch kader is of goede voornemens zijn op het vlak van gezondheidszorg maar uit deze informatie blijkt ook dat er overheidstekorten zijn op het vlak van budgettering van de gezondheidszorg zodat de theorie volgens verzoekers niet haalbaar is in de praktijk. Zij verwijzen naar de informatie die gebruikt wordt in de bestreden beslissing: Country Fact Sheet: Russian Federation, IOM, juni 2011.

De omstandigheid dat de informatie van de IOM, die gebruikt wordt in de bestreden beslissing om te verduidelijken hoe het systeem van ziektekostenverzekering in Rusland in elkaar zit, ook vermeldt dat de gezondheidszorg in Rusland ondergefinancierd is, brengt niet mee dat deze informatie tegenstrijdig is. Deze informatie geeft een schets van hoe het systeem van ziektekostenverzekering in elkaar zit en wat de situatie is van de gezondheidszorg. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan in welk opzicht verzoekster schade zou ondervinden door de mogelijke onderfinanciering van de gezondheidszorg of dat zij hierdoor geen toegang zou hebben tot de benodigde zorgen. Verzoekers tonen niet aan dat het gebruik van deze informatie kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

2.3.7. De omstandigheid dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoekster door te werken in staat zou zijn om in te staan voor eventuele kosten verbonden aan haar medische behandeling, getuigt van zorgvuldigheid van het bestuur. In eerste instantie wordt inderdaad vermeld dat de zorgen voor verzoekster gratis zijn maar het is niet kennelijk onredelijk, gelet op de informatie waarvan de gemachtigde gebruik heeft gemaakt en die zich in het dossier bevindt, dat er wordt ingegaan op de eventualiteit dat er kosten verbonden zijn aan haar medische behandeling.

Dat er vervolgens niet nog eens verder wordt ingegaan op de toegang tot de arbeidsmarkt van Ingoesjetï, kan niet beschouwd worden als een motiveringsgebrek. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoekers tonen met hun verwijzing naar de hoge werkloosheidsgraad in Ingoesjetï en de gezondheidstoestand van verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat, in de veronderstelling dat er aan de gratis zorgen voor verzoekster toch kosten zijn verbonden, erop wordt gewezen dat verzoekster eventueel zou kunnen werken.

2.3.8. Waar verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 60 819 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 mei 2011, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als die in dit arrest, waarin gesteld wordt dat de zorg zowel niet beschikbaar als niet toegankelijk is.

2.3.9. Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van het EHRM van 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat dit arrest niet naar analogie kan worden toegepast.

Zoals verzoekster aangeeft, betrof het in dit arrest de situatie tussen EU-landen, waarin wordt gesteld dat niet zonder meer mag worden aangenomen dat een andere lidstaat de Europese wetgeving waardoor zij gebonden is, naleeft. *In casu* is er echter geen sprake van een bepaalde wetgeving die Rusland zou binden en waarover België een voorbehoud zou moeten maken. Verzoekers kunnen zich niet beroepen op dit arrest om aannemelijk te maken dat een terugkeer naar Ingoesjetië, die bovendien niet aan de orde is als gevolg van de bestreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

2.3.10. Waar verzoekers aanvoeren dat er sprake is van het gebruik van gefragmenteerde informatie, laten zij na met concrete gegevens aan te tonen wat zij bedoelen. In de mate waarin zij zouden van oordeel zijn dat het rapport van de IOM op gefragmenteerde wijze gebruikt zou zijn, door vooral rekening te houden met het theoretisch kader van de gezondheidszorg in Rusland en minder met het gebrek aan financiële middelen, dient erop te worden gewezen dat deze informatie in zijn geheel moet worden gelezen. In punt 2.3.5. van dit arrest werd reeds gesteld dat verzoekers niet met concrete gegevens aantonen in welk opzicht verzoekster schade zou ondervinden door de mogelijke onderfinanciering van de gezondheidszorg of dat zij hierdoor geen toegang zou hebben tot de benodigde zorgen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Artikel 3 van EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De bestreden beslissingen houden echter geen verwijderingsmaatregel in. In de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, en ook die genomen ten opzichte van verzoeker, wordt op uitgebreide wijze ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekers in hun land van herkomst.

In geval verzoekers het voorwerp zouden uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat niets een ernstig zieke vreemdeling verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* is dit met de huidige bestreden beslissingen niet aan de orde.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Inzake de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker, voeren verzoekers aan dat zij niet wettelijk verplicht zijn om hun aanvraag op regelmatige basis aan te vullen maar dat de ambtenaar-geneesheer wel verplicht is om, indien hij het nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken en bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Verzoekers menen dat het niet is omdat er geen update werd gedaan, dat de medische problemen van verzoeker niet meer actueel zouden zijn.

Wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, moet het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – niet op de hoogte stellen of niet uitnodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

Verzoekers' uiteenzetting kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9ter in dit opzicht is niet aangetoond.

2.3.13. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat beide bestreden beslissingen zouden steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET